

Durmuş Hocaođlu

Ayı

Yeniçađ., “Analiz”., 19 Şubat 2006, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 359; 2006-021; Şubat-09

YENIÇAG

Şöyle diyorduk: Hani orası Danimarka ya, ister delilik veya edepsizlik deyiniz, ister düşünce ve ifâde hürriyeti, olur böyle vak’alar; öyle büyütülecek bir şey yok. Fakat hiç de inandırıcı görünmüyor. Görünmüyor, çünkü “olur böyle şeyler” denebilmesi için, eğer delilik veya edepsizlik eseri ise, bunun tıbbî bir raporla müseccel kılınması iktizâ eder; yok değilse, böyle şeylere sebebiyet verenlerin, düşünce ve ifâde hürriyetine verdikleri değer kadar, başkalarının inançlarına da değer vermeleri ve, “söz ola kese savaşı / söz ola kestire başı” misâli, bir özür ile savaşı kestirebilecek olgunluğu da göstermesi beklenirdi. Ne var ki mes’ele hiç de öyle değil; birileri savaşı kesmek değil, baş kesmek istiyor da ondan; asıl sebep bu.

Biraz detaylandıralım: Hiç de öyle değil; şöyle “öyle” değil: Bilmeyen saflar Avrupa’da – daha da teşmîl edecek olursak Batı’da — hadsiz bir söz ve ifâde hürriyetinin bulunduğunu zannederler — tabiatıyla bilenlerin de büyük kısmı besleme oldukları için gizlerler — ama gerçek başka türlü: Meselâ Avrupa’da alenen isim zikredilerek Yahûdiler kanunlarla korunma altına almıştır; birçok yerde de şimdi Ermeniler ve meselâ, Yahûdi ve Ermeni soykırımı olmadığını iddia etmek, söz ve fikir hürriyeti kapsamına girmeyen, müstelzim-i cezâ bir eylem olup en yakın örneği de Sn. Yusuf Halaçođlu ve Sn. Dođu Perinçek’e, Ermeni soykırımı iddialarını ciddiyetsiz buldukları için Belçika’nın — hani tıpkı şu, demokrasi filân derken beri yandan da bir karış bacağıyla dünyanın talan kervânından epeyce vurgun kapan, Danimarka gibi, devletten başka her şeye benzeyen Belçika var ya, işte o — revâ gördüğü muâmele buna bir örnek olduğu gibi; kezâ, nûru kendinden menkul birçok “aydın” (?) zât-ı muhteremin “sınırsız özgürlükler ülkesi” şeklinde propagandasını yaptığı[1] Amerika’da ise, 11 Eylül’ün hemen akabinde çıkarılan “Vatanseverlik Kanunu”nun birçok ağzı kapaması da başka bir örnektir[2].

Yâni bu mes’ele hiç de öyle “düşünce ve ifâde hürriyeti” mes’elesi değil; burası hâlisüddem bir palavra, veya bir bahâne; hâni, “gönül ne kahve ister ne kahvehâne / gönül sohbet ister, kahve bahâne” darbı meseli gibi, gönül hır çıkarmak isterse, “düşünce ve ifâde hürriyeti” de bir bahâne olur.

Yâni işin içinde hır çıkarma dürtüsü var; bu, o rezil çizgileri karalayan karitüristleri de aşan bir şey; bir büyük plan: Kıt’alar dolaşan Büyük Ebû Cehil’in planına benziyor. Büyük Ebû Cehil’in bizzat kendisi bu planı hazırlamış olmasa bile, belli ki bundan sonrası O’nun emellerine hizmet doğrultusunda gelişme eğilimine, bir anlamda da kontrolüne giriyor.

Bir kere daha “yâni”: İş çıkırından çıkmak üzere; çünkü giderek, alttan almak yerine, suçluların bağırarak suçsuzları korkutması gibi kefer makulesi bir yandan, daha fazla bağırır olmaya başlarken diğer yandan aynı kışkırtıcılığını tırmandırıyor ve aynı zamanda sopa da gösteriyor. Mes’ele mühim. Bakınız, Danimarka Başbakanı Anders Fogh Rasmussen, Der Spiegel’e verdiği bir mülâkatta[3], kendisine yöneltilen “Kültür bakanınız, Danimarkalıların fikirlerinden geri dönmeyerek ‘medeniyetler çatışmasının ilk raundunu kazanmasından’ dolayı memnun. Siz de memnun musunuz?” şeklindeki soruya “bu tepkiye inanmakta güçlük çekiyorum” diye cevap veriyor; ne kadar da güzel. Devâmındaki bir cevâbı ise şöyle:

“Danimarkalılar karikatürlerle ilgili çok fazla rahatsızlık duymadı. Hiçbirimiz Müslümanlara hakaret etmeye meraklı değiliz.” Hani o “centilmen” Evropanya; kabalık paçalarından akıyor: Danimarkalıların rahatsızlık duymadığını söylemekle mutluluk duyduğunu söylemek aynı şey zâten; ve devâmı: “Ne münâsebet; biz Müslümanlara hakaret etmeyi düşünmüyoruz - hattâ - düşünemeyiz” değil, “hakaret etmeye meraklı değiliz!” Yâni demek ister ki, “merak ettiğimiz takdirde hakaret edebiliriz; siz de kim oluyorsunuz ulan”.

Eh, hadi ben de düşünce ve ifâde hürriyetimi kullanayım bâri: **Ayı!**

Ayı da ne ayı; nitekim bir de boyuna posuna bakmadan dişlerini göstermeye yelteniyor:

“Bütün ortaklarımız (Avrupa Birliği, NATO ve ABD) dayanışma gösterdi. Bu önemli. İslam dünyası bizim izole edilmediğimizi kavramalı. Bu, karikatürlerle değil, demokratik değerlerle ilgili bir mesele./.../ AB Komiseri Peter Mandelson, bir AB ülkesine yönelik boykotun bütün birliğe yönelik olduğunu açıkça ifade etti. Küçük Danimarka'ya yüklenmek başka bir şey, dünyanın en büyük ekonomik gücünü temsil eden 25 üyeli bir topluluğa yüklenmek başka bir şey. Ve AB'nin ortak değerlere sahip bir topluluk olduğunun altını çiziyor.”

Demek ki böyle; bakındı hele! Ama Rasmussen boşuna kendisini ve AB'li ortaklarını bir şey sanıyor: Herkes de bilir ki AB iktisâdî olarak bir dev olsa da siyâsî ve askerî olarak bir cücedir; asıl dişlerini gösteren başkası, Atlantik'in ötesinde. Kıt'alar dolaşan Büyük Ebû Cehil O.

[1]. Meselâ, benim Ayyıldız'da “Bir Amerika Muhabbeti” [01.02.2000] ve “Amerika Amerikalıdır, Türkiye Türklerindir!” [02.02.2000] başlıklı iki yazı ile cevap verdiğim, Nuh Gönültaş'ın 20.01.2000 tarihli Zaman gazetesinde, “Türkiye Sâdece Türklerin, Amerika ise Herkesin” başlıklı yazısı gibi.

[2]. Bu konuda şu makaleye bkz.: Ronald Dworkin., The Threat to Patriotism., *The New York Review of Books*, XLIX/3., Feb. 28, 2002., Çeviri: “Vatanseverliğe Yönelik Tehdit”, Çev.. Atilla Yayla., *Liberal Düşünce*., Yıl: 7, Sayı: 25-26, Kış-Bahar 2002., s.253-270

[3]. “Danimarka Şok İçinde., Danimarka Başbakanı Anders Fogh Rasmussen İle Röportaj., *Der Spiegel*, 13.02.2006; Radikal, 16.02.2006., URL: [<http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=178821>]

